

O současné krizi

Hospodářská krize dosud stojí v předsíni, nasměle se rozhlíží, co a jak kde provede – a naši, zahraniční i ti nadnárodní vládcí se snaží nešířit paniku. To je asi tak jediné, za co je lze pochválit. Že větší či menší útlum v ekonomice čas od času, více či méně pravidelně přichází, je zkrátka skutečnost, zřejmě daná nějakým, doposad přesně neodhaleným a tím pádem ani nepopsaným přírodním zákonem. Že útlum někdy může nabrat rozměry katastrofické, již také víme. A že hospodářskou krizi lze neumělými zásahy přivolat či prohloubit, tak nějak rovněž tuší většina lidí. O několik řádků výše jsem pochválil vlády, že nešíří paniku. Ovšem jinak se činí o sto šest, aby náš – a snad i jejich – pád opravdu stál za to. Doposad kabinetů v tzv. vyspělém světě – v zájemném souladu a spolupráci – hájily zájmy velikých nadnárodních společností, kartelů a monopolů. Tuto svou činnost obhajovaly argumentací, že na zeměkoulizaci a ústupcích kartelům vydělají všichni. Tato politika, jež vedla mj. (zjednodušeně řečeno) ke stavu, kdy naše hospodářství stojí na skladování zboží často pochybné jakosti, montovnách automobilů pod firmou zahraničních společností a nic neprodukcujícím „kvarterním sektoru“, může být v současné době mnohem nebezpečnější. Snad nástup krize na chvíli zpomalí, ale o to prudší a hlubší může být následný pád. Nic ovšem nenaznačuje změnu, ani u nás, ani jinde, kupř. ve Spojených státech. Stále dochází k neuvěřitelnému zadlužování (především v USA skutečně nesplatiitelnému – ovšem je zřejmé, že na dluh nelze žít do nekonečna, leda by nekonečno přišlo již zítra), stále „nezávislé“ centrální banky vedou svou ne vždy průhlednou politiku, která generuje peníze právě centrálním bankám (proč nejdou do státního rozpočtu?) a přitom není jasné, jak dlouho ještě vydrží důvěra spotřebitelů v oběživo a virtuální peníze, které nejsou podloženy ničím jiným, než tuze pochybnou autoritu státu, jež na hodnotu peněz nemá valný vliv... Důvěra občanů stojí již jen na tradici a setrvačnosti. Přitom největší vliv na měnu mají právě zmíněné „nezávislé“ ústřední banky (což je do určité míry dobře, jelikož si každý dovede představit, co by s měnou udělali naši politici... Avšak na druhou stranu, proč právě ČNB nemá nikomu skládat účty a proč má vůbec sama pro sebe vydělávat?). A do toho vlády nadále podporují nadnárodní společnosti a kartely, které nejenže nejsou vázány žádnou povinností vůči vládám a státům, neřku-li dokonce národům, ale přímo naopak, jsou náchylné opustit rizikové zóny jako první. Jistě, v případě hospodářských problémů a hrozící bída a chudoby má společnost, obec a stát morální povinnost pomáhat nejvíce postiženým občanům a zároveň vytvářet podmínky pro snazší překonání krize a úpadku. Ovšem toto nemá nic společného se sanováním vyvolených podniků a společností, které mají zásluhy většinou pouze v tom, že jsou jim nakloněni nejvlivnější přímluvci, pohybuující se ve společnosti ministrů. Proč má

dostat daňové úlevy montovna zahraniční společnosti, zaměstnávající zahraniční dělníky, a proč ne ve vedlejším městě soukromá strojní dílna, jejíž majitel je český občan a zaměstnává opět Čechy? Protože její majitel „neumí dostatečně lobbovat“, zní odpověď. Je ovšem zřejmé, že takovou politikou nebudou důsledky hospodářské krize menší, nehledě na skutečnost, že se jedná o nehoráznou nespravedlnost čili – euronovořečí napsáno – o zjevnou diskriminaci. Nota bene prováděnou pod zástěrkou liberalismu, volného trhu a svobody podnikání.

Volí si snad obecní zastupitelstva turisté a realitní magnáti, nebo obyvatelé? Volí poslance, potažmo vládu „zahraniční investoři“, nebo občané? Pravděpodobně můžeme předpokládat, že současná hospodářská krize nebude malá ani krátká a zřejmě ji přečkat nebude snadné. Možná je tomu ale dobře. Žili jsme příliš pohodlně, zapomínali jsme, že musíme kontrolovat ty, jimž jsme svěřili výkon vlády. Socialisticko-federalistická klika v EU, stejně jako propagátoři „nezbytné“ zeměkoulizace, vidící sami sebe již na postech v ředitelství jednotné zeměkoule, se jistě budou snažit využít příležitosti přesvědčit národy, že jednotné osvětlené pokrokové vedení Evropy či světa je dobou podmíněnou nezbytností, přirozeným důsledkem směřování dějin. I my máme na druhou stranu jedinečnou příležitost jim vzkázat – vidíte sami, kam jste nás dovedli. Dovedete si vůbec představit, že byste měli ještě větší moc?! Sbalte si své ranečky a buďte rádi, že po vás nemůžeme chtít náhradu (protože si na vás nic nevezmeme). Ředitelství Evropy ani zeměkoule nebude ani v Bruselu, ani na Wall Streetu – zkrátka nebude. A basta!

Vážený čtenáři,
předně se Vám omlouváme za opožděné vyjití čísla Národní myšlenky, jež právě držíte v ruce. Je zapříčiněno změnami v časopise, které jsme připravovali sice dlouhodobě, nicméně rychlý spád událostí nás přeci jen zaskočil – nepřipravené.

Vzhledem k útlumu činnosti Vlastenecké fronty se s námi rozloučila redakce Obrany národa. Doufáme však, že s pravidelnými přispěvateli Obrany se budete moci i nadále setkávat na našich stránkách. Děkujeme tímto redakci ON za několikaletou spolupráci.

V souvislosti s tímto krokem jsme urychlili zřízení kulturní rubriky Národní myšlenky, což jsme již delší dobu v redakci časopisu diskutovali a připravovali. Nedojde k zmenšení rozsahu časopisu; o počet listů dosavadní přílohy byla Národní myšlenka rozšířena. Předpokládáme, že kulturní rubrika se bude ještě několik měsíců vyvíjet, jak po grafické, tak po obsahové stránce. Kromě již známých recenzí bychom vám, milí čtenáři, rádi přinášeli i krátké anotace zajímavých kulturních počinů a především věnovali část rozsahu časopisu původní i překladové autorské literární tvorbě.

Vaše redakce Národní myšlenky